Dosar nr. 4-1357/2024
4-24057115-12-4-28052024

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

27 noiembrie 2024 *****
Judecătoria Chişinău sediul Ciocana,
În componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Sergiu Ciobanu
grefierului Maria Darie,

Examinând în şedinţă publică, cauza contravenţională pornită în privinţa lui ***** născut la*****, IDNP -*****, domiciliat în *****, *****, care se învinuiește în săvârșirea contravenţiei prevăzute de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional, instanța de judecată,-

C O N S T A T Ă:

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. 176-14898/2022 din 22.05.2024, cet. ***** este învinuit de faptul că, având calitatea de debitor nu a executat cerințele executorului judecătoresc Stoian Grigore, fiind înștiințată legal despre necesitatea prezentării nu s-a prezentat la biroul executorului judecătoresc, precum și nu a comunicat executorului judecătoresc informațiile solicitate de acesta, prin ce este învinuită în săvârșirea contravenției prevăzute de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional.

Procesul contravențional, pornit în privinţa lui ***** în baza prevederilor art. 421 alin. (3) din Codul Contravențional, a fost remis de către agentul constatator spre examinare instanței de judecată.

Agentul constatator, executorul judecătoresc Stoian Grigore, partea vătămată cît și persoana învinuită ***** în ședința de judecată, nu s-au prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) și (3) din Codul Contravențional, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Astfel, în partea ce ține de citarea participanților, instanța reține că în acest sens, au fost întreprinse toate acțiunile necesare, fiind, pertinentă practica CtEDO care în cauza Ponomariov vs. Ucraina a evidenţiat că ţine de obligaţia părţilor de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoştinţă. În plus, CtEDO reamintește că un stat nu poate fi considerat răspunzător atunci când o parte, citată legal şi informată despre obiectul cauzei, renunţă, în mod expres, la dreptul de a se prezenta în instanță şi de a se apăra (Cauza Poitrimol împotriva Franţei, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, seria A nr. 211-K. p. 13, § 31). Atitudinea reclamanților ar echivala cu o renunțare la dreptul de a apărea în instanţă, sau acordul de examinare a cauzei în baza materialului existent.

Studiind materialele dosarului contravenţional raportat la temeiurile de drept material și procesual care guvernează speţa dedusă judecăţii, instanţa de judecată consideră că procesul contravenţional urmează a fi încetat din considerentele expuse infra.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul Contravenţional, atunci când examinează cauza contravenţională, instanţa de judecată trebuie să pronunţe una din aceste două soluţii:

a) soluţia privind încetarea procesului contravenţional;

b) soluţia cu privire la vinovăţia persoanei de săvîrşirea contravenţiei imputate şi, după caz, la stabilirea sancţiunii contravenţionale, la aplicarea măsurii de siguranţă sau la înlăturarea executării sancţiunii.

În conformitate cu art. 7 din Codul Contravențional, persoana pate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit art. 10 din Codul Contravențional, constituie contravenție fapta - acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență.

Intenția este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudența constă din faptul, că persoana care săvârșește fapta își dă seama și prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod ușuratic vor putea fi evitate.

Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede și o sancționează și determinarea în fapta comisă, a condițiilor cerute de norma de incriminare pentru existența acestei fapte. Acțiunile contravențiilor prevăzute de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional se manifestă prin împotrivirea persoanei să execute hotărârea judecătorească și care se exprimă oral sau în scris.

Latura subiectivă se manifestă numai prin intenție directă, adică făptuitorul conștientizează că, prin acțiunile sau inacțiunile sale nu execută intenționat sau se eschivează de la îndeplinirea hotărârii instanței de judecată și dorește acest rezultat.

Instanța de judecată a stabilit că, executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri posibile și necesare în vederea stabilirii existenței surselor financiare, imobilelor sau automobilelor pe numele debitorului, surse financiare bancare, altor bunuri, care în rezultatul aplicării procedurilor de executare ar fi posibil de dispus pentru stingerea datoriilor debitoriale a părții vătămate, lăsând aceste măsuri pe seama debitorului.

La caz, instanța de judecată ajunge la concluzia, că agentul constatator nu a prezentat probe precum, că cet. ***** se eschivează cu rea voință de la executarea hotărârii judecătorești, nu o execută intenționat și dorește acest rezultat, nu se prezintă la biroul executorului judecătoresc, precum și nu comunică în termenele prevăzute de Codul de executare, a informațiilor solicitate de executorul judecătoresc.

Mai mult, executorul judecătoresc nu specifică prin care anume acțiuni sau inacțiuni s-a manifestat neîndeplinirea cerințelor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare. Nu este clar din conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție prin ce s-ar fi manifestat împiedicarea executării de către cet. ***** a documentului executoriu.

Instanța constată că agentul constatator nu a realizat o descriere concretă a contravenției, cu specificarea acțiunii autorului și a tuturor circumstanțelor de natură a-i conferi faptei acest caracter. Or, cerința este imperativă, pentru că rațiunea instituirii ei a fost aceea de ai permite instanței cercetarea legalității actului constatator prin stabilirea faptelor materiale și verificării încadrării juridice.

Studierea materialelor cauzei contravenționale, cercetarea lor judecătorească de asemenea nu a stabilit probe pertinente, concludente și utile prin care s-ar fi dovedit afirmațiile aduse de agentul constatator cu privire la acuzațiile aduse lui ***** referitor la

comiterea de către acesta a contravenției prevăzute de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional.

Instanța atestă că acuzația adusă urma a fi specificată în mod corespunzător cu specificarea particularităților existente în cazul în care există probe pertinente, concludente și utile de a concluziona asupra vinovăției sau nevinovăției acestei persoane, contrariul nefiind dovedit prin probe ce ar corespunde criteriilor prevăzute de art. 425 alin. (5) din Codul Contravenţional.

În conformitate cu art. 425 alin. (1) și (3) din Codul Contravenţional, probele reprezintă elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod, care servesc la constatarea existenței sau a inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei și la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. Aprecierea probelor se face de către persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care și-a format-o cu privire la acestea în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei și în baza legii.

În conformitate cu art. 425 alin. (5) din același Cod, sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu prevederile codului.

Prin urmare, în acțiunile lui ***** lipsește intenția directă de a nu executa hotărârea instanței de judecată sau nu o execută intenționat. Nu au fost prezentate nici probe care ar indica la neîndeplinirea fără motive a cerințelor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare sau probe care ar împiedica executarea documentului executoriu.

Potrivit art. 375 alin. (1) din Codul Contravențional, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

La caz, instanța reține, că executorul judecătoresc nu a prezentat probe pertinente în susținerea acuzării imputate făptuitorului, învinuirea purtând un caracter mai mult formal, din care nu rezultă faptul eschivării intenționate sau refuzul executării hotărârii instanței de judecată în cadrul procedurii de executare precum și acțiuni care ar împiedica executarea documentului executoriu.

În acest context, agentul constatator nu a analizat toate elementele constitutive ale contravenției şi nici probele încuviințate persoanei învinuite, adică nu a făcut referire la elementele de fapt, care ar fi putut justifica concluzia vinovăției lui ***** în comiterea contravențiilor și calificarea acțiunilor lor în baza art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional.

Mai mult, executorul judecătoresc dispune și de alte posibilități legale de a executa hotărârea judecătorească rezultate din art. 22 din Codul de Executare.

Curtea Europeană în cauza *Ziliberberg vs Moldova, nr. 61821/00 din 01.02.2005,* reiterează că, pentru a determina dacă o contravenție poate fi calificată ca având un caracter „penal” în sensul prevederilor Convenţiei, prima chestiune care trebuie determinată este dacă textul normei de drept care definește contravenția aparține, în sistemul legal al statului reclamat, legii penale; apoi trebuie determinată natura contravenției şi, în sfârșit, natura şi gradul de severitate al pedepsei care poate fi aplicată persoanei care se face vinovată de comiterea contravenției.

Constatările enunțate determină instanța de a înceta procesul contravențional intentat în privința lui ***** pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravenţional.

Conform prevederilor art. 458 din Codul Contravenţional, la adoptarea hotărârii în cadrul procesului instanța de judecată urmează să determine caracterul veridic al contravenției imputate, existenta cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei atrase la răspundere contravențională, precum şi alte aspecte importante pentru soluționarea cazului.

În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția inculpatului prin adoptarea unor soluții motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: „în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abţin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părții care le-a formulat posibilitatea de a ști dacă o anumită susținere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil. (*Ruiz Torija v. Spania*, 9 decembrie 1994, § 29; *Papon v. Franţa (nr. 2)*, dec., 15 noiembrie 2001; *Boldea v. România*, 15 februarie 2007, § 30).

Cu privire la contravenția a cărei comitere a fost reținută în sarcina lui ***** instanța a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicității situației de fapt reţinute în procesul-verbal de contravenţie încheiat de către agentul constatator, prin probe certe și de netăgăduit, astfel încât în favoarea persoanei acţionează principiul „*in dubio pro reo*”.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul Contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravențională.

În acest context, cercetând materialele cauzei contravenționale, instanța de judecată menționează că, de către agentul constatator nu au fost prezentate careva probe în susținerea faptelor invocate în procesul-verbal cu privire la contravenție din 07.12.2021, fapt ce denotă că agentul constatator nu a întreprins careva acțiuni prevăzute la art. 440 din Codul Contravențional.

Faţă de cele precizate, instanța a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită persoana, potrivit principiului „*in dubio pro reo*”. În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul „*in dubio pro reo*” este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul Contravenţional și, în special, potrivit principiului „*in dubio pro reo*”, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare „*ex propriis sensibus*” a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În circumstanțele date, potrivit principiului „*actori incumbit probation*”, cel ce face o afirmaţie în faţa judecăţii trebuie să o și dovedească, astfel, instanța de judecată reiterează că, de către agentul constatator nu au fost acumulate careva probe care ar fi demonstrat comiterea de către ***** a contravențiilor imputate.

Conform art. 461 din Codul Contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existenţa unui temei din cele prevăzute la articolele 441 și 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Conform art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul citat, procesul contravențional pornit încetează, dacă nu există fapta contravențională.

Prin urmare, se va înceta procesul contravențional intentat de către agentul constatator - executorul judecătoresc Stoian Grigore, în baza procesului-verbal nr. 176-14898/2022 din 22.05.2024 de constatare a faptei contravenționale prevăzute și sancționate de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravenţional în privinţa lui ***** din motivul inexistenței faptei contravenționale.

În baza celor relatate, conducându-se de prevederile art.art. și 441 alin. (1) lit. a), 460-462 din Codul Contravenţional, instanţa de judecată,-

H O TĂ R Ă Ș T E :

Se încetează procesul contravențional intentat de către agentul constatator, executorul judecătoresc, Stoian Grigore, în baza procesului-verbal nr. 176-14898/2022 din 22.05.2024 de constatare a faptei contravenționale prevăzute și sancționate de art. 319 alin. (1) și (2) din Codul Contravenţional în privinţa lui ***** din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile, la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana).

Preşedintele şedinţei
Judecător *(semnat)* **Sergiu Ciobanu**

Copia veridică;
Preşedintele şedinţei
Judecător Sergiu Ciobanu

Președintele ședinței: Sergiu Ciobanu